

3550.

*"В поезията няма пари, но пък и в парите
няма поезия." (Робърт Грейвс)*

Да имаш доларови милиони,
Не е ли блян, останал невъзпят?
За чест и хубост всеки сълзи рони,
А те във милиона кротко спят.

Чрез него ти събуждаш се прекрасен,
Светът те гледа със добри очи,
Ефирът с твоят име е огласян
И ти си полубог кажи-речи.

Не питат откъде ти са парите,
Това било би израз на лош вкус,
Завиждат ти завистниците скрити,
Но ти си във масонския съюз!

Все още няма на света закон
Да се пребори с твоя милион.

3551.

*Может быть, нормальный человек и должен
быть глуп.*

(Ф.М. Достоевский, „Записки из подполья“)

Глупакът-вожд за по-голям глупак
Изпраща из страната съгледвачи,
За да го приюти под своя флаг
И с него към безсмъртие да крачи.

Понякога успява. И така
Създава бодра управленска група –
Под форма на ДеСé или ЧеКá
Тя постепенно ценен опит трупа.

Кой би се осмелил да ги възпре?
Отдавна на Ума не са подвластни,
Умът зад телените мрежи мре
И всички умни хора са безгласни.

Но *иначе*, дерзае обществото,
На власт понеже днес е мнозинството.

3552.

Природа, Еволюция и Бог
Създадоха разумни същества
В течение на твърде кратък срок,
Но сбъркаха, за жалост, със това.

На сянка под заветното дърво
Със плодовете на Добро и Зло
Човеци заживяха в общество
С Доброто в грам, а Злото на кило.

Природата заплака, Бог се скри
На завет в най-далечната звезда,
А Еволюцията изгори
Плана и той изчезна без следа.

И тримата с настойчивост позната
Един на друг прехвърлят си вината.

3553.

Агата с феса и таксидиота
Сменихме със Европа и със НАТО
В очакване щастлив да е живота,
А робството да се превърне в злато.

Но робът в нас желае да е вечен,
На всяко искане със „Да” отвръща,
От себе си на робство е обречен
И с робство пълни робската си къща.

Негодници застанаха начело,
А те и себе си, и нас продават,
И вършат с бяс престъпното си дело,
Награди за което получават.

След всички изпитания, уви,
Народът ни се вече преполви.

3554.

Велика Революция тържествено
Човеците наричат своя блян,
Премахват всичко на света божествено
И мислят Бог с това е развенчан.

Как гръмко прогласяват те промяната!
„Изхвърляме навеки Бог от тук!”
Промяната е всъщност във подмяната –
Един кумир замества се със друг.

„Светата Революция” е новия
Кръвопролитен, ненаситен Бог,
Дошъл от вечното средновековие,
За да изпълни своя дълг жесток.

И всеки, който иска, вече вижда
От костите как нов храм се съзижда.

3555.

Безумно ли бе във престъпността си
Потъващото в мрака поколение,
Повело смело собствените маси
Към поголовното им закление?

То вноската от трийсет милиона
На рая даде в съкратени срокове,
И склучи с божеството чрез амвона
Споразумения парично-стокови.

Но чува се на дявола протеста,
Изпълнен с гняв и със негодувание,
„Контролното число е вече двеста!
Започвайте без всяко колебание!”.

Наивен Господ в силата си вярва,
Но дяволът го вечно изпреварва.

3556.

Единият от тях е цар на римите,
А другият в метафорите цар,
Но и двамината са най-любимите
Слуги на Партията-господар.

Какво ли не те заедно възпяваха! –
На Вожда съдбоносния доклад,
На дъщеря му дарбите прославяха,
Дори Кремиковския комбинат.

Със поетичните поръчки свикваха,
Удобен бе червеният шаблон,
На всичките събития откликваха
Под ведрия партиен небосклон.

С охолно заплатеното лакейство
Успешно хранят цялото семейство.

3557.

Аз знам, че който харчи съвестта си,
Със сигурност за ада чака ред
И пред партийните иконостаси
Залага дарбата си на поет.

Но преизподнята едва ли плаши
Литературния контрабандист:
„Във ада всички шефове са наши,
А също в цялата космична вис”.

Обаче съвестта е с чудно свойство,
У купувача тя изчезва пак
Във резултат на тайно преустройство –
Навярно само Господ знае как.

И въпреки това за миг не спира
Продажбата на съвест във Всемира.

3558.

Не бе ли стопроцентната подкрепа
На комунизма светлата мечта,
Постигната след като той изтрепа
Тълпи народ, за да крепи властта?

И хората гласуваха с омраза
Във полза на червения си враг,
Търпяха повсеместната зараза
От страх пред „Белене” и пред ГУЛАГ.

Но тези сто процента бяха взрива,
Чрез който строят се самовзриви
И винаги ще се самоубива,
Народът щом започне да кърви.

Тиранинът обаче се залъгва
И смело към стоте процента тръгва.

3559.

*За нападение, отбрана или самоубийство
служи ядреното оръжие?*

Науката ни изнамери средство,
С което да изпепели света
И предостави средството в наследство
На злото и на посредствеността.

Сега те него имат го изцяло,
Укрепвайки върховната си власт,
Раздрънкват го за щяло и не щяло
И с гибел плашат всекиго от нас.

А учените своята невинност
Опитват да използват като щит,
При тях кое е плюс, кое е минус,
Е знак, останал в бъдещето скрит.

На съд ще идат звани и незвани,
Но тези в БАН ще бъдат оправдани.

3560.

Макар че бяха неодушевени,
Аз с обич ги възпявах до възбог,
А бяха всички те определени
За построяване във кратък срок.

Железопътна мрежа през блатата,
Реки от север да текат на юг
Са безсъмнено глупост всепризната
Обаче да я каже някой друг.

За всяка пропиляна петилетка,
Изстрадана в живота ни горчив,
На шефовете кой ще дири сметка
И поотделно, и във колектив?

Но моят дълг не е отчет да давам,
А само по поръчка да възпявам.

3561.

Какъв товар от глупост безвъзмездна
Народът би могъл да изтърпи
Преди да падне в мамещата бездна,
Завинаги в която да заспи?

Това е някаква критична маса,
Обвита със магически числа,
Зависима от класа и от раса,
А неизвестно откъде дошла.

Но нея няма кой да я изследва,
Загадка чудна е за всяка власт,
И тихомълком вредом тя напредва
Под знака „Глас народен – Божи глас!”

А може би на глупостта във ручея
Се крият висшите благополучия.

3562.

В скрижалите твои разтворени

аз гибел прочитам, жена!

(Д. Дебелянов, „Лъст“)

Погледнато критически и строго
За дяволите писано е много,

Докато днес във книжните лавици
Не се открива ред за дяволици,

А всъщност дяволицата във ада,
Била тя стара или още млада,

Със родолюбие се занимава
И с дяволчета Дявола снабдява,

Участва често в модните ревюта
И с елегантността си е прочута,

А ако ѝ остане нявга време
И към Земята може да поеме,

Където бързо с право се сдоби
За включване в партийните борби.

3563.

За червеите Двайсти век бе време
На безподобно щедър урожай,
Напълниха те гладните кореми
И казаха: „За нас светът е рай!”

Къде ли не по бойните полета
Устройваха банкет подир банкет!
А много жертви бяха на парчета,
Подготвени за пир в параден ред.

Възторжените червеи-поети
Възпяваха войните до една
И нямаше касапи невъзпети,
Участвали в поредната война.

Издигнаха и жертвеник висок
На първия известен червей-бог.

3564.

За престъпленията във ГУЛАГ
Сега да се пописва е модерно
И врява вдига се до Бога чак,
А също лъже се неимоверно.

Описва всеки със неистов плач
Човешкото в човека как умира,
Но не и у самия разказвач,
От него само чистота извира.

Шаламов, Солженицин или друг
Са част от общата човешка тиня,
Но са и остров на морала тук,
Крепители на майката Родина.

За чуждото падение разправят,
За своето обаче премълчават.

3565.

Във Варна имаше красив хотел
За група учени, отвред събрана,
С басейн хубав бе се обзавел,
Но бе за българите под възбрана.

Един от нашите се пристраши,
Германец го обаче забеляза,
Във грях да го изобличи реши
И шефът на хотела го наказва.

Нещастникът, дарен с известна власт,
За собствения си ярем способства
И е готов да тъпче всички нас...
Такъв народ не може миг без робства.

Измина много време оттогава,
Но споменът гори като жарава.

3566.

В концлагера сред лято и сред зима
Е в сила ненаписан протокол –
Събличат те на входа обратимо,
А вътре си необратимо гол.

Краде се тук навред каквото падне
В подържан от държавата вертеп
И може всяка вещ да се открадне
От тип, обезчовечен преди теб.

Ти, казват, бил си интелектуалец,
Прочут по земните полукълба,
Сега обаче само си страдалец
Със номер и мишена на гърба.

Дали на мушка някой ще те вземе,
Ще стане ясно в недалечно време.

3567.

Не е ли самотата свобода
И то във нейната най-чиста проба? -
Разбира се, но тя е, за беда,
От вид, предназначен за роба в гроба.

Уви, не може днешният човек
Да е свободен въвн от обществото,
Дори тиранът длъжен е навек
Да бъде роб във примката на Злото.

Народ и личност, личност и народ,
Са свързани в зависимост заветна,
Те търсят общ към свободата брод,
А поотделно тя е безпредметна.

Борби безцелни нявга ги раздират,
Но те за миг не спират да я дирят.

3568.

По данни на Свято-Тихоновския богословски институт само през 1918 г. в Русия са били разстреляни над 3000 духовници.

Разчитаха на Бога всемогъщ,
Но Той от трона си не ги погледна,
Когато гинеха на шир и дълж
И вярата умираше последна.

Възбуждаше се грозният палач
От тяхната спокойна примиреност,
Обгърнати отвред с черковен здрач
В очакване на своя райски пренос.

Пред погледите на невинността
Убиецът от злоба побеснява
И само океанът на кръвта
Донейде злобата му утолява.

Убива с ярост той невинни хора,
Докато сам издъхне от умора.

3569.

Народът си избира депутатите,
А после те избират си заплатите

Със право да посочат секретарка,
На всекиго която е по мярка...

Така започва всенародно щастие
При несмущавано народовластие,

Когато цял един народ се храни
С устите на избраници призвани,

А челюстите техни са усилены,
За да са със отлично храносмилане,

Защото сдъвкват електроцентрали,
Пристанища и дълги магистрали

Без да показват знаци на израждане
Или патриотическо преяждане.

3570.

Поминок (и не лош!) е политиката,
Лъжата те гои като прасе
С храна, която иначе мотиката
За век не може да ти донесе.

Не си ти вече жалкото нищожество,
На мравката което прави път,
А стълб в законодателното множество,
Сам неподвластен на закон и съд!

Заместваш Бога със светата Партия,
Чрез теб тя извисява своя глас,
От милостивата съдба тя дар ти е
И чрез властта ѝ сам ти ставаш власт.

Започваш да усещаш, щеш-нешеш,
Как в собствените си очи растеш.

3571.

За бъдещето светло и прекрасно
На сън и яве кой ли не мълви? –
Привлича то загадъчно и властно...
И комунизмът го обожестви.

То беше храм на Ленин и на Сталин,
Запълнен с обещания безброй
И вечен огън, със души подпален,
А главен жрец бе нероден герой.

За тях бе Богът-бъдеще потребен,
За да допълва действителността,
Капитализмът в него бе погребан
И Правдата владееше света.

А дотогава Пролетариата
Налагаше се да търпи лъжата.

3572.

Харесвам елегантната неистина
Под политическия небосвод,
Внимателно от примеси пречистена
За благо на целия народ.

Тя извор е на непрестанно щастие
Под формата на розова мъгла,
Помощница добра на всички власти е
И вредом вечно е добре дошла.

Балони пълни има по пазарите
С различен образ и големина,
Предлагат я на всекиго другарите
Понякога и на полвин цена.

Оказва се, че не след много време
Натрупаните лихви са големи.

3573.

Nur die Lumpe sind bescheiden
(Johann Wolfgang von Goethe)

Във този най-добър възможен свят
Провали - много, малко - преуспяване,
Но към успеха всички се стремят
Чрез сили твърде често надценявани.

Гарантът за безспорния възход
Не е ли всеобхватното безсрамие,
Кое то е закрила доживот
И на успяващите люде знаме е?

Какво е всъщност днеска скромността? -
Най-верен знак за личното крушение!
Краси човека, но остава тя
Безплодна както всяко украшение.

А може би все пак и полза носи
Единствено на този, който проси.

3574.

*Великият писател Иван С. Тургенев
е притежавал 2000 крепостни селяни.*

Какви забележителни нелепости
Съдържа някогашната книжовност
За образа на селяните крепостни,
Изпълнени с покорност и грижовност!

Да бдят над кръвопийците помещици
Е първата от техните задачи,
Едни на други те си палят свещици,
Но не в това е правдата обаче.

Тях свързва ги единствено единната
Незрима, но болезнена верига
С любов към алкохола и Родината,
А за надежден мир това не стига.

И лицемерието първо рухва,
Когато бунт на робите избухва.

3575.

И Революция, и Диктатура,
Са близки исторически роднини –
И двете раждат ненаситна буря,
Обрамчена със кървави години.

Те често сменят се закономерно
Из паметните знаци в календара
Във чест на онова потомство верно,
Избито в името на светла вяра.

Едни и същи им са първенците,
Воюващи редовно помежду си,
(На идеалите под щита скрити)
И всеки иска от властта да вкуси.

Сред кърви, мъки, гърчове и стон
Земята ражда нов Наполеон.

3576.

Навремето невзрачен фотограф *
Се задоми с британската принцеса **
И стана незабавно виден граф, ***
Макар монархът да не го хареса.

В републиките днешни, за беда,
Подобни чудеса не са възможни,
В тях управляващата Свобода
Се влюбва само в хората заможни.

Беднякът има всичките права
Пред чуждите пари да се прекланя,
А в случай, че остане жив и здрав,
За него всичко друго е забрана.

Брак на богатството със бедността
Е символът на Невъзможността.

*Antony Armstrong-Jones

**Princess Margaret

***Earl of Snowdon

3577.

*Френската революция роди
последователно един император и
трима крале. (Историческа справка)*

Дантон, Сент Жюст, Кутон, Робеспьер,
Бе всеки в доминото на смъртта,
На Свободата като ангел чер,
Пожертвал рая за една мечта.

Те следваха до края своя път
Към щастие за целия народ
Със участта един след друг да мрат
Във политическия хоровод.

Окъпаха мечтата си във кръв
И в нея се удавиха сами,
Когато с революционна стръв
Раздираха вековните тъми.

А на съдбата според злия зар,
Анри Сансон* на всички бе гробар.

**Главен палач на Париж.*

3578.

През историческите периоди,
Включително века червенознамен,
Не виждам между всичките народи
Поне един да не е бил измамен.

Те лъгани са вечно, непрестанно,
От чужди, много често и от свои,
И винаги, оказва се, е рано
Да се установи виновен кой е.

Така изтичат ден и нощ. Минава
Властта със бич през гладните кореми
И планини от злато обещава,
Но за това все не остава време.

И почвам да си мисля, че Лъжата
Е твърде важен фактор на Земята.

3579.

Не е ли чуден тъжният стремеж
Към правда на отделния човек
И към измама на тълпата-гмеж,
Подържан неотстъпно век след век?

Червеният фашизъм ги разби,
Кафявият със тях се подигра
С гърма на Нюрнбергските тръби
И зов на Фюрера: Напред! Ура!

В очакване на нов заветен ред
Се трупат здрави хора за отстрел
И току виж, началник млад, напет,
Отново на война ги е повел.

Ще проехтят пак стъпки „леви, десни!”
Към гробници сред погребални песни.

3580.

Царете са лишени от приятели,
Но вместо тях си имат подчинени
Във ролята на ветропоказатели –
Презрени, но с блага възнаградени.

А също, както е с порода кучета,
Се големият с титлата „придворни”
И длъжността си като куче учат я
На царя си да са на вид покорни.

Задружността във всички висши сфери е
Престорена, но доста дълготрайна,
Крепи я всемогъщо лицемерие,
А как, това е тяхна обща тайна.

Не са ли те - до смърт трагично смешни,
Най-скъпи сред палячовците днешни?

3581.

Има ли истина на Онзи свят?

Успявам да надникна някой път,
Макар да мислех, че е невъзможно,
При хората, които са Отвъд,
Отдадени на бдение набожно.

Чух разговорите един със друг
На жители от времена различни,
Как наш човек под знак със сърп и чук
Обменя с Омир данни статистични.

Оказва се, че за единствен ден
При Сталинград във повече загива
Народ отколкото е бил унищожен
Във битките при Троя и при Тива.

Така ли е или не е така
За мен сега е трудно да река.

3582.

Червените гъсеници у нас
Се преродиха в бодри пеперуди,
Чрез избори боричкат се за власт -
В тях демокрацията се пробуди.

ГЕРБ/к/, БеСеПе/к/, СеДеСе/к/
Покриха с множеството си страната,
Сравняват се със придошла река,
С която тук пристига Свободата.

Но тя не им повярва и се скри,
Все още кървави им са крилете
И пазят в тайни джобове дори
На БКП партийните билети.

А храбрите деца на Свободата
Те хитро закопаха във земята.

3583.

Откакто краткият космичен миг
Побра Историята на Човека,
Той от маймуна стана политик
И към небето построи пътека.

Превърна се набързо във двукрак,
Ръчичките си да крадат научи,
А за премахване на всеки враг,
Да води хиляди войни сполучи.

Самоизтребваше се без да спре
С надеждата, че ще живее вечно
И винаги се чувташе добре
Ако извърши нещо безчовечно.

А после да се свърже с Бог се сети,
Христос да му изкупи греховете.

3584.

Общочовешките ни добрини
Са малко и във сметката не влизат -
„Това, което зло е за едни,
За други е добро” гласи девизът.

Не се улучва точният предел
Дори с възможна Божия намеса
И който да брои се е заел,
Той най-напред си гледа интереса.

„За нас най-важното е кой брои”,
Ни мъдро учеше другарят Сталин,
„След като изборът се състои,
Ще трябва да добие вид нормален...”

Така за него всяко чуждо зло
Превръщаше се във добре дошло.

3585.

„Пари-насилие-пари”, това е
На икономиката ни законът
И който не желае да го знае,
Убийци в пъкъла ще го прогонят.

Законът породи задружни братства
И силата им всеки ден нараства
Във името на личните богатства,
С които във властта да се участва.

Поезия тук липсва. Само проза,
Но със претенция за поетичност
Под формата на театрална поза,
Подкрепяна от капитал в наличност.

Простор за светло бъдеще намираме.
И прогресираме. И прогресираме.

3586.

Еднакво е непоклатим невежата,
Заеме ли кое да е место
На оправните службогонци в мрежата,
Където първенец е сто на сто.

Заради кроткото му послушание
Народните водачи го ценят
И са готови с най-високи звания
Покорния му лик да отличат.

Върви към непрестанно повишение,
Невежеството му е като щит,
А липсата на самостоятелно мнение
Го пази сред партийния елит.

Не само е човек необходим,
Но се оказва и незаменим.

3587.

Нещастieto чуждо е магнит
И то привлича общото внимание,
А щом магнитът е със кръв покрит,
Е новина със пълно основание.

Опасност, режисирана добре,
Е вечно печелившо представление,
А че артистът може да умре,
Е част от готвеното напрежение.

И хора с прогресивен произход,
Дори стахановци във производството,
Тълпят се пред табелки с надпис „Вход”
Със зверовете да си спомнят родството.

О, и на мен тежи ми този грях,
Защото аз съм също като тях.

3588.

За мързеливци откъде ли не
Султанът построил дембел-хане,

Там да векуват и да мързелуват
Без от кого да е да се страхуват.

У нас един умник издигна глас,
Веднага щом като дойде на власт,

Решавайки, каквото и да стане,
Да стори както турските султани

И родните академици в БАН
Удостои с чудесен армаган:

Да получават месечни заплати
Наравно с всичките ни депутати.

Причините? – Безспорни и железни –
Еднакво като тях са безполезни.

3589.

*Умилното название на
диктатора е вожд.*

На Вожда бѣднините му са кратки,
Той изразходва ги от край до край
Чрез милионните човешки пратки
Към заградения със мрежи рай.

Концлагерът е неотменна нужда,
Родилен дом за животворен страх,
Чрез който сред народа се пробужда
Търпимостта към собствения крах.

Там робството започва той да схваща
Като възможна форма на живот,
А съпротивата по план го праща
Във царството на Бога Саваот.

Това е днес господстващото мнение,
А другото е само изключение.

3590.

В живота нямах печеливши залози,
Успехът сякаш бягаше от мен,
Не с изгреви, а със безбройни залези
Бях от жестоката съдба дарен.

Но ето, че дочаках аз минутата
Веднъж късметът да ми стане гост
Под формата на куфарче с валутата,
Подготвено за мен от моя бос.

„Загива комунизмът. Ще спасяваме
Каквото може в този труден час,
С парите наследени се надяваме
Той да помогне всекиму от нас.”

Това е факт. От милиционер
Сега съм преуспяващ млад banker.

3591.

Не бе успешно първото ми членство,
Щом комунизмът обяви фалит
И в политическото дисидентство
Наложи се за кратко да съм скрит.

Но синята идея се разпадна,
Партийното си членство пак смених,
Душата ми за подвизи бе жадна,
Не я привличаше животът тих.

За няколко години бях при Царя
И неговите „осемстотин дни”,
Той взе пари, а мен дари със вяра
В прииждащите светли бъднини.

Аз млад съм. За доброто на народа
По списък партиите ще обходя.

3592.

Живееше сред всекидневна гадост,
Която продължаваше да върши
От времето на неговата младост,
Промяната обаче го прекърши.

Отнеха му „светкавичната вечност”,
А той почти я бе приватизирал
На подлостите в злата безконечност
И в тях безсмъртието бе съзирал.

Поил бе не един от чужденците,
Изпросвайки приятелски похвали,
Богатства че в стиха му има скрити,
Повити в министерските скрижали.

„Министър”, „ОФ-шеф”, „велик писател”,
Се сляха всички в името „предател”.

3593.

Как Справедливостта и Свободата
Е хубаво в едно да бъдат слети!
За този блян са водили борбата
Революционери и поети.

Отдавна Свободата обещава,
Че ще въвежда Справедливостта,
Но победи ли, вечно я забравя
И все така до края на света.

Та те са със различни кръвни групи,
Тъй както политика и морал –
С пари едната може да се купи,
Докато другата е идеал.

Но идеал с пари не се купува...
А може би на мен така се струва.

3594.

Не милионите, милионерите
Обсебиха червената идея,
Разкриха на трезорите си дверите
И тя от рента вече ще живее.

На бизнес-комунизма днеска маската
Не може никого да заблуждава -
Дори по-ярка да ѝ става краската,
Работникът лъжата разпознава.

Настава век на едри начинания
И леви, десни, като в маршировка
На власт се сменят в шумни състезания

Сред щедро позлатена обстановка,
Обхванати от мъдростта дълбока,
Че бедността е преди всичко стока.

3595.

Колко бавно се променят нравите!

Да се натрупва бавно във душата
Не е ли качество на завистта,
Особено при случаи, когато
Основната причина е властта?

От завист постепенно във ненавист
Превръща се през някой кобен ден
И после под идейния ѝ навес
Се вдига меч за гибел вдъхновен.

Започва се великата подмяна,
Потиснатият става господар
И под неспирната словесна пяна
За нов се утвърждава строят стар.

Остава всеки да се убеди,
Че Революцията победи.

3596.

Диктаторската воля е стена,
От Истината за да го огражда,
За да не чувства никаква вина,
Ако тя угризения поражда.

Застава той над Зло и над Добро,
Чрез смърт доказва правота в живота
И си поръчва не едно перо,
Да хвалят качествата на хомота.

А Истината? Нужна ли е тя?
Естествена, по-често синтетична,
Със липсата си служи на властта,
А тя по воля Божия е лична.

Доказано е, че дори без нея,
Страната да добрува ще успее.

3597.

За мощните юмруци и крака
Всемирните хвалебствия не спират,
Пари към тях текат като река
И златният телец им е кумирът.

За Homo sapiens* по някой ред
В учебниците може да се срещне,
В живота той е срамен епитет,
Носителите му са вече смешни.

Днес Мисълта е само ценен тор
За подпомагането на прогреса
Във полза на Содом и на Гомор,
А плодовете, ясно е, къде са.

Но вместо с умственост да сме заети,
С „главите си ще чупим ледовете”.

** Homo sapiens (Мислещ човек) е
научното название на човешкия вид.*

3598.

Изглежда, че отвлечени понятия
Като почтеност, дълг и Свобода,
Да влязат могат във научна статия,
Но след това изчезват без следа.

Съвременето ни не е подготвено
За смени в досегашния морал -
В средновековието е закотвено
При вярата в божествената кал.

Все още има ги аутодафетата,
Където хора чезнат яко дим
С участието на ЗаКаПеЧе-тата*
Във името на Вожда ни любим.

Понятията ще летят в простора,
Но в него няма да се срещат хора.

**ЗКПЧ – Заместник Командир
по Политическата Част.*

3599.

*Займитесь сами за дело снизу, ни на
кто не дожидаясь! (Г. Плеханов)*

Трагична сбирка от дегенерати
Началничества в нашата страна,
Незнайно е кой дявол я изпрати,
Чия ли днес изкупваме вина.

Удобно вече се е настанила
Върху превитите ни гърбове,
Търпението ни ѝ дава сила
”Свободно” робството да назове.

Като по чудо се възпроизвежда,
Запасите ѝ сякаш са безброй,
Но ние пазим тайната надежда

Да се яви мечтаният герой,
А после сред всеобщо възхищение
Да ни възнагради с освобождение.